

naar der er en Herredsfojed, der ikke er meget streng i sine Domme for Jagtovertrædelser, men nøjes med at idømme den laveste Straf, nemlig 20 Kr., hvilket er meget almindeligt, kan det for en professionel Krybskytte næsten betale sig at tage mod den Mulkt. Det er jo dog sjældent, at de træffes, thi der hører Held til at træffe dem. Jeg skulde derfor ønske Bøden sat noget højere.

Jeg har nu ikke videre at bemærke, men skal sluttelig anbefale det høje Ting at tage med Venlighed mod dette efter min Mening virkelig gode Lovforslag, hvis Gennemførelse jeg er vis paa vil gavne Jagten i høj Grad.

C. M. Hansen: Da jeg ikke befinder mig rigtig vel, vil jeg indskrænke mig til at henlede Opmærksomheden paa det Forbud, der findes i § 5 mod Jagt paa Fuglevildt i Fjorde, Vigge og paa Habet fra Skjebepamme, fordi denne Jagt forjager Vildtet fra Fjordene, og Søgerne ofte derved saare en Masse Vildt, som med store Lidelser maa ligge hele Natten over, og kun bliver fri for Smertor, naar Søgerne ved Dagry efter deres naturlige Bedrifter afføge Terrænet og bibringe Vildtet Døden. Det er højt nødvendigt, at denne Jagt bliver forhindret, da den forjager Vildtet fra Fjordene. Der er heller ingen Tvivl om, at den Slags Jagt drives paa andre Steder end i Limfjorden. Dertil skal jeg indskrænke mig.

C. Danneftjold-Samsøe: Jeg kan slutte mig til de Udtalelser, som ere fremkomne om at anerkende dette Lovforslag i det hele og store. Det er jo et betydeligt Fremskridt efter min Mening, men det forekommer mig, at naar vi skulde have en ny Sagtlov, bør der ogsaa foretages flere Rettelser i den gamle, hvor der virkelig er Ulemper til Stede, og hvor der findes uheldige Udtryk. Jagten er ganske vist en stor Herlighed, og den kan ogsaa koste betydelige Penge, naar man vil anvende dem derpaa, men jeg er ikke enig ganske med min ærede Nabo (Ahlsefaldt-Laurvig), der for lidt siden sagde, at man næppe kan faa Jagt her i Landet uden at anvende mange Penge. Jeg tror, vi kunne faa en fortrinlig Sagt her i Landet, naar blot vi have en god Lov, der freder paa en forstandig Maade, uden derfor at lægge for store Byrder paa de virkelige Grundejeres Retligheder. Naar man har gode Fredningsbestemmelser, og til Eksempel Kommuner, flere Grundejere, hvis Besiddelser støde sammen, enes om at ville frede paa forstandig Maade, kan man uden Pengeudgifter faa en meget god Sagt, men saa maa

man ogsaa frede paa en fornuftig Maade; det er ikke nok, at man vedtager Love, bestemmer Fredningstider overfor Menneskers Ødelæggelse af Vildtet, man maa ogsaa paa lægge de Grundejere, der have løsgaende Hunde — jeg vil nævne det her — at sørge for, at disse ikke hele Aaret igennem gøre den Stade, som Lovgivningen søger at forhindre Menneskene i at gøre. Det er min Overbevisning, at løsgaende Hunde gøre mere Stade, end Hæven her i Landet. Der findes nemlig næppe en eneste Gaard, der ikke har en Hund, som løber omkring fra Morgen til Aften og ikke bestiller andet end at finde Harefillinger, ødelægge Næder for Agerhøns, Vænder o. s. v. Men fjernes den Slags Ulemper, tror jeg, at man uden store Pengeudgifter kan faa en smuk Sagt. Jeg bifalder derfor disse Fredningsbestemmelser. Naar jeg vil se paa en Sagtlov ene og alene fra de store Besiddelses Standpunkt, vil jeg sige: Jeg bryder mig slet ikke, saa at sige, om nogen Sagtlov, jeg bryder mig, saa at sige, slet ikke om Fredningsbestemmelser; thi naar man har et saa stort Terræn, som mange have her i Landet, kan man frede paa sit eget Omraade, især naar man, som man jo gør nu, vil indhegne dette Terræn. Altfaa for mit Vedkommende, i hvis Lod det er faldet at raade over et temmelig stort sammenhængende Terræn, ere disse Fredningsbestemmelser mere eller mindre ligegyldige.

Jeg vil gerne gaa nogle enkelte Bestemmelser igennem i de enkelte Paragraffer, som jeg ikke finder heldige. — § 4 er delt i to Punkter. Det første gaar ud paa, at den Ejer, som selv er Bruger af Grundten, maa overdrage sin Sagtret til en anden for sin Besiddelsestid eller for et bestemt Aaremaal, dog ikke ud over 10 Aar. Men naar Ejeren ikke selv er Bruger, maa han kun gøre det for sin Besiddelsestid. Men hvorfor han, naar han ikke selv er Bruger, ikke har Lov til at overdrage Sagtretten for et Tidsrum af indtil 10 Aar, forstaar jeg ikke. — Bestemmelsen i § 6, hvorefter Brugereren, selv om han ikke er jagtberettiget, er berettiget til at ødelægge en Del Vildt, finder jeg rigtig, for saa vidt Meningen dermed er den, at Brugereren af Jorden skal kunne ødelægge det Vildt, som faktisk gør ham Stade, altfaa han har Lov til at tilintetgøre Krager, Raager, Stader, Skovstader, Tornstader o. s. v. ligesom ogsaa Havere, Maarer og Næve, som komme i hans Hæde. Det finder jeg korrekt, men det forekommer mig, at der gaas for vidt, naar det siges, at han har Ret til at overdrage denne Besøelse til hvem som helst af sin Husstand, eller med andre Ord: at han